

Yevmiye 12908

2014-12-04 16:46:22 +0200

Tecrübe ettiğim kadarıyla düşünmemek bende ancak yazmakla mümkün. Yazmayı hayatın kendisi haline getirebilirim veya her an yazacak hale gelirim sıkıntım da azalıyor. Bunu başarmaksa zor. Aklındakini yaz. Sıkıntın da sadece aklında.

Tanrı'yı reddetmek mesele değil, yerine de koyduğun önemli. Ne koyabilirsin? Akıl mı, gelenek mi, ilham mı? Dünyayı bir şekilde algılamam lazım, tanrısız onu nasıl anlayabilirsin?

Telefondan ne bekliyorsun. Orada yeni bir haber, yeni bir fotoğraf gördüğünde ne değişecek? Neden şu anki durumundan kaçmak istiyorsun ve neden sıkıldın?

Yazmamanın getirdiği suçluluk diye bir şey var. Sanki bir vazifem varmış gibi. Bu suçluluğu aştığımda daha çok yazıyorum. İnsanın kendini suçlu hissetmesi üretkenlik açısından anlamlı değil.

Parayla zaman arasında bir ilişki kurmak istiyorsun, sebebi nedir?

Uzun vadeli işler yapıyorum ve bunların maddi getirisi anında değil. Ancak o hedefe doğru ne kadar çalıştığımı da görebilmek istiyorum. Bunun için parayla zaman arasında, diyelim, “bir saat çalışınca kumbaraya 10 lira at” şeklinde bir ilişki kurmak istiyorum.

Bunun takibi zor velakin. Her gün ne kadar çalıştığımı bilmiyorsun ki.

Para her zaman bu çalışmalara bağlı değil. Hatta bu çeşit çalışmaların bazısının pek bir getirisi yok. Zevkli işlerin getirisi olmayabilir ve doğru insanlarla sadece sohbet etmek yeterli olabilir.

Hayatını sadece *laklakla* ama doğru insanlarla *laklakla* kazanmak mümkün. Velakin bunun tatmin ediciliği yok ve *sürdürülebilir* gelmiyor.

Eğer çalışanlar işleri bitirmezse, bunda onları gereğinden fazla rahat bırakmış olduğum için sorumlu olmaktan korktuğumu farkettim. Bir yandan da onları *sıkıştırmanın* anlamlı bir iş olmadığını düşünüyorum. Çünkü iş alanımız çok kolay savsaklanabilecek bir alan.

Bir yandan da yeterince zorlamadığım veya korkutmadığım, onların da alışkanlıkları korkutulmak olduğu için bunu beklemeleri ve neticesinde işlerin yetişmemesi meselesi.

Yönetici olarak ne yapacağımı her zaman bildiğimi iddia edemem. Çok fazla değişken var, yönettiğiniz insanlar birbirinden farklı, birine söylediğini diğerine aynı şekilde söyleyemezsin, yapmalarını beklediğin iş farklı, onların kendilerinden beklentisi farklı, yetenekleri ve tecrübeleri farklı, kendilerine ve bana ne kadar dürüst olduklarını bilmiyorum. Kafamda insanlar hakkında net fikirler ve önyargılar da yok, yöneticilerde böylesi çok var, *şöyle yaparsan böyle olur* kurallarına inanmıyorum. İnanmak istemediğimden değil, *falanca şehrin insanından hayır gelmez* kafasındaki konforu her zaman özledim. Ancak buna ulaşmam sanırım. O sebeple *kör* olduğumu ve beni aydınlatmalarını isteyeceğim. Açıkça söylesem olur herhalde: *Ben sizi yönetmeyi bilmiyorum, onun için mümkün olduğunda açık olun ve beni mahcup etmeyin.*